

РЕШЕНИЕ

№ 7724

гр. София, 16.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20211110171473 по описа за 2021 година

РЕШЕНИЕ

16.05.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 71473/2021 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „МБ“ АД (с предишна търговска фирма „КС“ АД) срещу Й. Н. Д., като се твърди, че 17.05.2019 г. между страните било възникнало облигационно отношение по договор за обратен лизинг, като бил предоставен за ползване лек автомобил „Mercedes-Benz“, модел „ВМ 219 CLS“, рег. № СВ ..... КВ, като ответника се бил задължил да заплаща лизинговите вноски, съобразно уговореното, както и да придобие лизинговия актив. Поддържа, че съгласно уговореното в договора лизингополучателят дължал сумата от 10000,00 – главница и сумата от 7319,65 лева – възнаградителна лихва, като сумите следвало да бъдат изплатени на 36 лизингови вноски до 20.05.2022 г. Навежда доводи, че съгласно уговореното в договора лизингополучателят дължал и разходите по договора, като последните възлизали на сумата от 743,21 лева. Развива съображения, че ответника не бил

изпълнил задълженията си по договора, като на 18.02.2020 г. лизинговият актив бил установен, че се намира в държане на трето лице, което го било върнало доброволно, тъй като го държало неправомерно. Твърди, че към момента на връщане на лизинговата вещ по същата били установени вреди, които били нанесени умишлено от лизингополучателят, като същите възлизали на 7300,00 лева – представляващи стойност на липсващи части по автомобила. Поддържа, че с оглед клаузите на договора лизингополучателят не бил изпълнил поетите задължения да ползва лизинговата вещ с грижата на добрия стопанин, както и да ползва вещта според функционалното ѝ предназначение и съответната техническа характеристика. Сочи, че съобразно уговореното в договора лизингополучателят не се освобождавал от задълженията си по договора при тотална щета на лизинговата вещ или кражбата ѝ, независимо дали същите са били породени от виновни или безвиновни действия. Излага съображения, че към момента на връщането на лизинговата вещ се дължала сумата от 1329,64 лева – дължима главница и сумата от 2519,16 лева – договорна възнаградителна лихва, като двете суми били дължими по 8 бр. лизингови вноски за периода от 20.06.2019 г. до 20.01.2020 г. Инвокира доводи, че тъй като за периода 21.06.2019 г. до 18.02.2020 г., ответника не бил направил нито едно плащане по договора за лизинг се дължала и сумата от 145,61 лева – мораторна лихва. Навежда доводи, че на ответника чрез ЧСИ по реда на чл. 47 ГПК била връчена покана за доброволно изпълнение, като изрично било посочено, че в случай, че не изпълни задължението си договора се считал за развален. Твърди, че е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, която била връчена на ответника по реда на чл. 47 ГПК, поради което имал правен интерес от предявените искове. Иска да бъде признато за установено, че ответника дължи претендираните суми, както и присъждането на деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба, чрез особения представител, като се твърди, че ищецът не е доказал, че действително е собственик на лизинговата вещ, което обосновава. Поддържа се, че от ангажираните по делото доказателства се установявало, че фаровете на автомобила били матирани, което ги правело негодни за употреба, съответно бил налице паднал лак на бронята, които недостатъци били известни на ищца още при покупката на автомобила, поради което същите не били резултат от действия на ответника. Навежда доводи, че ответникът не бил ставал причина за демонтиране на части от автомобила, респ. наличието на вреди по последния, съответно не бил ставал причина за закупуването на подобни части, респ. не било ясно къде е бил автомобила и кой бил извършил демонтажа на частите. Инвокира съображения, че действителната воля била за сключване на договор за лизинг с придобиване на собствеността, но в случая сключения договор прикривал договор за кредит по ЗПК – като съответната парична сума не била предоставена, което обосновава. Поддържа, че договорна възнаградителна лихва се дължала при договор за кредит, когато сумата е била предоставена, като тъй като в случая не била предоставена конкретна сума, то не се дължала и възнаградителна лихва, а клаузата за това била нищожна поради противоречие със закона. Твърди, че уговорката за възнаградителна лихва предвиждала такава в размер на 40 % годишно, поради което клаузата била неравноправна и противоречала на добрите нрави. Сочи, че дължимата лизингова вноска била структурирана от главница и лихва, което било характерно за потребителското кредитиране, което се установявало и от погасителния план към договора. Излага доводи, че било недопустимо да се претендират лизингови вноски за главница и лихва, поради противоречие със закона и добрите нрави, а освен това в подобни уговорки водели и до заобикаляне на закона. Иска отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

I. От фактическа страна:

Приложен е Договор за покупко-продажба на МПС № 190/17.05.2019 г., сключен между „КС“ АД от една страна, в качеството на купувач и Й. Н. Д. от друга страна, в качеството на продавач. По силата на договора продавачът прехвърля купувача правото на собственост върху МПС – лек автомобил „Мерцедес ЦЛС 350“, рег. № СВ ..... КВ, като купувачът се задължава да заплати продажна цена в размер на 10000,00 лева.

Представен е приемо-предавателен протокол от 17.05.2019 г., с който се установява, че продавачът е предал процесното МПС на купувача.

От Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизингов актив № 190/17.05.2019 г., сключен между „КС“ АД от една страна в качеството на лизингодател и Й. Н. Д. от друга страна в качеството на лизингополучател. По силата на договора лизингодателят предоставя на лизингополучателя за ползване автомобил „Мерцедес Бенц ЦЛС“, като лизингополучателят се задължава да заплати общо лизингови вноски в размер на 10000,00 лева, ведно с уговорената възнаградителна лихва по договора в общ размер от 17319,65 лева.

Приложено е споразумение за прихващане от 17.05.2019 г., което е сключено между „КС“ АД от една страна, в качеството на лизингодател и Й. Н. Д. от друга страна, в качеството на лизингополучател, като страните са постигнали съгласие да извършат извънсъдебно прихващане на дължимите суми във връзка със сключените между тях Договор за покупко-продажба на МПС № 190/17.05.2019 г. и Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизингов актив № 190/17.05.2019 г., като е отразено, че след извършената компенсация лизингодателят ще заплати на лизингополучателя сумата от 9535,90 лева.

Приложено е платежно нареждане то 17.05.2019 г., като се установява, че „.....“ ЕАД е заплатило на Й. Н. Д. сумата от 9535,90 лева.

Прието и неоспорено е заключението на СПЕ от което се установява, че подписите под процесните договори, общи условия към договори и приложения са изпълнени от Й. Н. Д..

Съдът, като извърши преценка на заключението на СПЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като е изготвено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертът е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите Руслан Н и Т. М.

От казаното от св. Н се изяснява, че той лично бил предал автомобил „Мерцедес CLS“ на Й. Н. Д.. Изяснява, че снимки приложени по делото са направени лично от него, като бил заснел автомобила в здрав вид. Лично той бил предал автомобила на лизингополучателя. Уточнява, че работи в „Макс България“ АД, което към датата на сключването на договора се е казвало „КС“. Изяснява, че работел като регионален мениджър във всички офиси, но не знаел други обстоятелства във връзка с автомобила след предаването ми. В последващ момент бил разбрал от колегите му, че бил намерен в различен вид от този в който го бил издал. За други подробности няма представа и не знаел.

При разпита на св. М се изяснява, че на 18.02.2020 г. бил открил автомобил „Мерцедес CLS“, сив на цвят, но не помнел номера. Снимките по делото на състоянието на автомобила били направени от него, като освен това той лично бил съставил протокол, където бил описал видяното и свидетелите на съставянето на протокола. Уточнява, че работел при ищеца от 5 години, като познавал ответника покрай договора за лизинг, но когато намерил автомобила последният не му бил предоставен от ответника. Свидетелства, че с Й. дълго време нямало контакт и не бил заплащал лизинговите си вноски. Сочи, че по

договора за лизинг имало условия, че при неизплащане на лизинговите вноски в определен период се предприемали действия по издирване на лизинговия актив. В случая информацията била получена от трето лице – ВБ, който бил разписал съставения протокол, като автомобилът се намирал на територията на с. Рельово. Сочи, че бил получил информация чрез телефонно обаждане от ВБ. След като отишъл автомобилът се намирал на улицата пред къща в селото, където бил заснет автомобила. Не може да посочи точен адрес и защо автомобилът се е намирал там, нито защо е в такова състояние. Свидетелства, че автомобилът имал липси и бил разграбен. Уточнява, че в селото не бил общувал с никой, освен с лицето Б, което било разписало протокола, но не бил водил разговори с него. Не можел да каже от кога автомобилът се е намирал там, като Б бил подписал протокола по собствено желание. Автомобилът се намирал пред неговата къща, съответно протоколът бил разписан от него, защото не можело просто така да го вземат от улицата. Свидетелства, че не знае дали ВБ или друго лице са виновни за състоянието на автомобила, като Б не знаел кое лице е ограбило автомобила. Не може да каже дали Б имал нещо общо със състоянието на автомобила или лица от неговото обкръжение. Сочи, че не може да каже дали Б и Й. се познавали, като Б му бил казал, че не го познава.

Съдът, като извърши преценка на показанията на св. Н и св. М, съобразно правилото на чл. 172 ГПК намира, че следва да ги кредитира, тъй като казаното от тях е правно и житейски логично. Показанията им са последователни и логични, като кореспондират с останалите събраните по делото доказателства, а за съобщеното в показанията им свидетелите имат преки лични впечатления. Фактът, че свидетелите са служители на ищеца не може изначално да изключи възможността последните да дават достоверни показания. Това е само индиция за съда, за да при оценката на свидетелските показания да подходи със завишена доза критичност. В случая по делото липсват доказателства, че свидетелите са недобросъвестни, като съдът вземе предвид и обстоятелството, че заявеното от свидетелите е казано и под страх от наказателна отговорност.

Прието и неоспорено е заключението на САТЕ, като се установява, че стойността необходима за възстановяване на лек автомобил „Мерцедес ЦЛС 350“ изчислена на базата на средни пазарни цени към момента на извършване на огледа – 18.02.2020 г. е в размер на 40008,78 лева, съответно на базата на резервни части към този момент е в размер на сумата от 8000,00 лева. Експертът е посочил, че към датата на извършването на огледа – 18.02.2020 г., средната пазарна цена на процесния лек автомобил е в размер на 14607,00 лева, а към датата на подаването на исковата молба е в размер на 11139,00 лева. Вещото лице е посочило, че при определяне стойността на МПС след приспадането на стойността необходима за неговото възстановяване на базата на цени на резервни части към 18.02.2020 г. стойността е в размер на 6607,00 лева, а към датата на подаването на исковата молба – 13.12.2021 г. е в размер на 3139,00 лева.

Съдът, като извърши преценка на заключението на САТЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като е изготвено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертът е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен.

Настоящият съдебен състав намира, че не следва да обсъжда приложенияте по делото веществени доказателства (приложени в 2 бр. пликове на л. 80 в кориците на делото). Съгласно чл. 204, ал. 1 ГПК по молба на страните или служебно съдът може да назначи оглед на движими или недвижими вещи или освидетелстване на лица с или без участие на вещи лица. Огледът и освидетелстването могат да бъдат извършени както от целия състав на съда, когато той е тричленен, така и от делегиран член на същия съд или от друг делегиран съд (чл. 204, ал. 2, изр. 2 ГПК). Веществените доказателства се събират чрез тяхното прилагане по делото и възпроизвеждането им от съда при извършен оглед или с

помощта на вещо лице (напр. възпроизвеждане съдържанието от магнитен или друг траен носител в писмена форма чрез изготвяне и изслушване на съдебна експертиза). Снимките, аудио- и видеозаписите представляват веществени доказателства, ако са съставени случайно, а не за нуждите на процеса. В случая е очевидно, че приложените по делото снимки не са съставени случайно, а са съставени, за да обезпечат доказателствените нужди на ищеца при евентуален спор (към момента на предаването на автомобила), респ. при наличието на очевиден спор – към 18.02.2020 г. – при намирането на автомобила на територията на с. Рельово. Правилата на българският граждански процес не допускат съставянето на доказателства с оглед процеса, като ако такива са налице, то последните не следва да бъдат обсъждани от съда.

II. От правна страна:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени положителни установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК, във вр. 342, ал. 1 ТЗ, чл. 79, ал. 1, пр. 2 ЗЗД, във вр. чл. 82 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Спорното материални право е обусловено от проявлението в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** наличието на валидно сключен договор за лизинг на лек автомобил; **2)** вещта (лекият автомобил) предмет на договора да е предоставена за ползване; **3)** клаузите от договора да са валидни, като не противоречат на императивните материалноправни норми или на добрите нрави, съответно не водят до резултат който заобикаля императивните правила на закона; **4)** клаузите от договора да са индивидуално уговорени или да не нарушават значително равновесието между страните и не накърняват добрите нрави; **5)** наличието на валидно уговорени клаузи за конкретно дължими разходи; **6)** да е надлежно упражнено потестативното право на разваляне на договора от страна на ищеца, т.е. същият да е поканил ответника, като му е дал достатъчен срок с писмена покана да изпълни задълженията си, като ясно и точно му е указал, че след изтичането на срока договора се разваля.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** наличие на действително облигационно правоотношение по договор за лизинг на лек автомобил; **2)** виновно неизпълнение на договорно задължение от страна на ответника – неизпълнение на задължения по договора **3)** настъпването на имуществени вреди, под формата на претърпени загуби – т.е. ищецът да докаже, че е намалял активът му, че се е увеличил пасивът му или че е сторил разноси по процесния договор за лизинг на лек автомобил, който да е бил валидно сключен и с достоверна дата за процесния период с оглед неизпълнението на задължението на ответника, и **4)** причинна връзка между виновното неизпълнение на договорното задължение за ответника и настъпването на вредоносния резултат.

Обезщетението, предвидено в чл. 79, във вр. чл. 82 ЗЗД, е винаги парично и представлява оценения в пари позитивен интерес на кредитора от неосъществяването на дължимата по договора престация. Вредата се проявява чрез засягане на правно защитените негови блага.

Представените по делото договор за покупко-продажба и обратен лизинг за частни диспозитивни документи, които са подписани от страните – за което съдът прави извод и от заключението на СПЕ, поради което оспорването на ответника по реда на чл. 193 ГПК не може да се вземе предвид. Следователно, след като договорите са подписани от страните и са автентични, трябва да се направи извод, че договорите обвързват страните от обективираните в последните изявления и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК.

Според нормата на чл. 20 ЗЗД при тълкуването на договорите трябва да се търси

действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора обичаите в практиката и добросъвестността.

Разгледани сами по себе си договорът за покупко-продажба и договорът за лизинг разкриват следните правни характеристики:

По договора за покупко-продажба на движима вещ за ищеца са породени две основни obligatorни задължения – да прехвърли правото на собственост върху вещта предмет на договора и да предаде владението на купувача, а за ответника – да заплати уговорената продажна цена и да получи вещта.

По правната си характеристика договорът е за финансов лизинг разкрива характеристиките на двустранен, възмезден, консенсуален и комутативен договор по силата на който лизингодателят се задължава да придобие лизинговата вещ от трето лице при условията определени от лизингополучателят, която вещо следва да бъде предоставена за ползване, а лизингополучателят се задължава да заплаща уговорените по договора лизингови вноски (лизингово възнаграждение), да пази вещта и да заплаща разходите свързани с ползването и поддържането на вещта.

Съдът счита обаче, че в процесният случай посочените правни характеристики на двата договора поотделно имат само принципно значение, доколкото в случая е налице конструкцията на договор за обратен лизинг.

При договорът за обратен лизинг (или още т. нар. в практиката „възраватен“ лизинг – *Sale and Leaseback*), е такъв при който третото лице, респ. не трето лице, но продавачът и лизингополучателят съвпадат. Тази правна конструкция се получава, като третото лице продава на лизингодателя обекта предмет на договора за лизинг, като самия продавач става лизингополучател по договора за лизинг.

Съгласно т. 1 от **Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК** „При проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма, дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Въззивната инстанция не е ограничена от посоченото във въззивната жалба, когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище.“. Тоест, съдът има правомощие и е длъжен да следи служебно за наличието на нищожност на договорите, съобразно правилото на чл. 26 ЗЗД, както и за наличието на неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143-147 ЗЗП, когато отношенията между страните са търговец-потребител. В случая обаче следва да се вземат предвид и постановките на **Тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2020 г., ОСГТК**, в което е възприето, че „Съдът е длъжен да се произнесе в мотивите на решението по нищожността на правни сделки или на отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, без да е направено възражение от заинтересованата страна, само ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства.“.

Според правилото на чл. 152 ЗЗД, съглашение, с което се уговаря предварително, че ако задължението не бъде изпълнено, кредиторът ще стане собственик на вещта, както и всяко друго съглашение, с което се уговаря предварително начин за удовлетворение на кредитора, различен от този, който е предвиден в закона, е недействително.

В новелата на чл. 333 ТЗ е предвидено, че продажбата с уговорка за изкупуване трябва да бъде в писмена форма и да определя срока, в който правото на изкупуване може да бъде упражнено. След изтичането на срока правото на изкупуване се погасява.

Предвид изложеното и при граматическото, систематичното и телеологическото

тълкуване на закона – чл. 152 ЗЗД и чл. 333 ТЗ, съдът намира, че договора за обратен лизинг е допустим, но само в хипотезата на чл. 333 ТЗ, като въпреки, че лизинга е обективна търговска сделка, за да същият да е действителен, сделката трябва да бъде двустранна търговска сделка – т.е. само между търговци. Логиката на това разрешение почива на факта, че като професионалисти между търговците изрично закона допуска обратното изкупуване – при определение условия, като логиката на обратния лизинг всъщност е от една страна кредитиране на лизингополучателя, а от друга обезпечаване на интересите на лизингодателя, който става собственик на лизинговия актив при обратния лизинг. Подобна правна конструкция е правно нетърпима в гражданското право, тъй като практически води до заобикаляне на императивната правна норма на чл. 152 ЗЗД, което има за последица нищожността на сключения договор. В случая именно последната хипотеза е налице, поради което процесния договор на който ищецът основава вземанията си е нищожен по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД, поради което, претенциите му следва да бъдат отхвърлени изцяло. В тази насока относно какъв е правният характер на сделката, с която предварително се уговаря способ за удовлетворение на кредитора, различен от уредените в ЗЗД способи - дали е симулативна или е нищожна и има ли е значение в кой момент е била направена уговорката за обратно изкупуване за удовлетворение на кредитора - преди възникване на задължението, или след това – така **Решение № 170 от 10.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 339/2009 г., IV г. о., ГК.** В случая, съдът счита, че с оглед данните по делото е налице нищожност поради противоречие със законна, но и поради неговото заобикаляне.

Горният извод на съда се подкрепя и от факта, че при цялото систематично изследване на правната конструкция, вкл. със сключениято между страните споразумение за прихващане и преведената от ищеца на ответника сума от 9535,90 лева, следва извод, че практически с договора за обратен лизинг се прикрива договор за потребителски кредит по който е учредено обезпечение, каквото ЗПК и ЗЗП (арг. чл. 3, ал. 1, във вр. ал. 3, във вр. 24 ЗПК, във вр. чл. 143, т. 20 ЗПК), не допускат при отношенията търговец-потребител – прехвърляне на собственост срещу предоставянето на потребителски кредит, нито го допуска общият облигационен закон – арг. чл. 152 ЗЗД.

На следващо място, съдът намира, че трябва да посочи и факта, че според императивната разпоредба на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България (основен лихвен процент – 0.1 %, плюс 10 %), което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. Клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, са нищожни – чл. 19, ал. 5 ЗПК. Съпоставянето в частност на общия размер на процесното възнаграждение и начислената договорна лихва или с размера на главницата по договора за кредит – 10000,00 лв., обуславят извода, че горепосоченото ограничение е превишено. Нещо повече, размерът на дължимата договорна възнаградителна лихва – според погасителния план е в размер на 7319,65 лева. Тоест, логически и математически е невъзможно тази клауза да е включена в ГПР по договора, което да е в посочения размер от 48,21 %. Този извод се обуславя и от обстоятелството, че в договора за обратен лизинг е посочено, че лихвения процент по договора е 40 %, а в случая дължимата възнаградителна лихва представлява повече от 70 процента от дължимата главница. Като в тази насока, съдът изобщо не коментира останалите дължими по договора вземания – напр. за такси, застраховки и пр.

Отделно от горното трябва да се спомене за пълнота, че претенцията за вреди в следствие неизпълнение на договора е изцяло неоснователна, тъй като изобщо по делото не са ангажирани никакви доказателства от които да може да се направи безспорен извод, че именно поведението на ответника е в причинно-следствена връзка с установените вреди по автомобила. Нито свидетелските показания, нито писмените доказателства, нито изготвената и кредитирана на съда САТЕ, могат да установят посочените релевантни

обстоятелства по несъмнен начин. При това положение – с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказаните факти за неосъществили се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

В случая за да е налице причинно-следствена връзка трябва неизпълнението на договора да е необходимо условие за настъпване на вредата тъй като при мислено изключване на поведението на ответника, тя не би настъпила, тоест, ако при това изключване неправомерният резултат не настъпи, следва да се констатира, че е налице причинна връзка между поведението на неизправната страна по договора и настъпилия вредоносен резултат (т. нар. адекватна теория за причинно-следствената връзка). Необходимо е обаче, причинният процес да се ограничи до неговото типично, закономерно, а не случайно развитие. То е достатъчно условие, когато би причинило вредата само при обичайно стечение на обстоятелствата. – така **Решение № 101 от 23.09.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5531/2014 г., IV г. о., ГК.**

Съгласно чл. 82 ЗЗД обезщетението обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждање на задължението. Но ако длъжникът е бил недобросъвестен, той отговаря за всички преки и непосредствени вреди. Предвидимостта на вредите, при неизпълнение на договорно задължение се преценява във всеки конкретен случай с оглед вида на вредите, клаузите на съответния договор и събраните доказателства, вкл. представените при сключването на договора документи и при съобразяване специалните правила на приложимия, за съответния вид договор, подзаконов нормативен акт и общите правила на ЗЗД, за отговорността за изпълнение на договорите. Преценката за предвидимост се осъществява към момента на сключването на договора. Изискването за предвидимост не се отнася за размера на вредите, който подлежи на доказване. Предвидими са вредите, които нормално би следвало да се допуснат при пораждање на задължението, като закономерен резултат от неговото неизпълнение, вредите, които длъжникът, при полагане на дължимата грижа, е могъл да прогнозира според обстоятелствата, които са му били известни при сключването на договора или които са могли да му бъдат известни – в този смисъл **Решение № 245 от 31.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 3625/2015 г., I т. о., ТК; Решение № 240 от 7.05.2015 г. на ВКС по т. д. № 317/2014 г., I т. о., ТК.**

III. По отношение на разноските.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира деловодни разноски разполага само ответника. Последният не е поискал присъждането на деловодни разноски, като не е доказал, че действително е сторил такива, поради което такива не следва да му се присъждат на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Съдът констатира, че въпреки увеличения депозит за СПЕ по делото, ищецът не е ангажирал доказателства за довнесен депозит в размер на 150,00 лева по сметка на СРС, за която сума е издадено РКО от бюджета на съда, поради което са налице предпоставките на чл. 77 ГПК, като ищецът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Софийският районен съд, сумата от 150,00 лева, представляващи невнесен допълнителен депозит за възнаграждение на вещото лице по СПЕ.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от „МБ“ АД (с предишна търговска фирма „КС“

АД), ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. .... **срещу** Й. Н. Д., ЕГН: *****, с адрес: гр. ...., за признаване за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК, във вр. 342, ал. 1 ТЗ, чл. 79, ал. 1, пр. 2 ЗЗД, във вр. чл. 82 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **че** Й. Н. Д., ЕГН: ***** **дължи на** „МБ“ АД (с предишна търговска фирма „КС“ АД), ЕИК: *****, следните парични вземания: **сумата от 1329,64 лева**, представляващи незаплатено задължение за периода от 20.06.2019 г. до 20.01.2020 г. по Договор за обратен лизинг № 190/17.05.2019 г., както и **сумата от 2519,16 лева**, представляващи незаплатена договорна възнаградителна лихва за периода от 20.06.2019 г. до 20.01.2020 г. както и **сумата от 743,21 лева**, представляващи незаплатени разходи по договора за лизинг, както и **сумата от 7300,00 лева**, представляващи обезщетение за вреди по договора за лизинг, като стойност на липсващи части по лек автомобил „Мерцедес ЦЛС 350“, рег. № СВ ..... КВ, както и **сумата от 145,61 лева**, представляващи мораторна лихва върху вземанията по договора за лизинг за периода от 21.06.2019 г. до 18.02.2020 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 22.04.2021 г. по ч. гр. д. № 20288/2021 г. по описа на СРС, II Г. О., 81-ви състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 77 ГПК „МБ“ АД (с предишна търговска фирма „КС“ АД), ЕИК: ***** **да заплати по сметка на СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, сумата от 150,00 лева**, представляващи невнесен допълнителен депозит за възнаграждение на вещото лице по СПЕ

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____